

בש"פ 2016/16 - עבד אל עזיז אברהים, אשביב אברהים נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2016/16

כבוד השופט י' דנציגר
1. עבד אל עזיז אברהים
2. אשביב אברהים

לפני:
העוררים:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 18.2.2016 במ"ת 39527-01-16 שניתנה על ידי
כבוד השופט מ' י' הכהן

ז' באדר ב' התשע"ו (17.3.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד ירון גיגי; עו"ד דניאל שחף

בשם העורר 1:

עו"ד שלמה גיגי

בשם העורר 2:

עו"ד תומר סגלוביץ'

בשם המשיבה:

החלטה

עמוד 1

בפתח הדיון לפני הוגשו לי שלוש הודעות שנגבו מהמתלון בתאריכים 28.12.2015, 31.12.2015 ו-2.1.2016 (דהיינו בין שמונה ימים לשלושה ימים לפני האירוע המתואר בכתב האישום), במסגרתן הוא התלון בהתאמה: על הגעת "רעולי פנים, עם נשק שחור, אולי אקדח" אל פתח ביתו; ניסיון לשרוף את רכבו; וקבלת הודעות מאיימות.

כשנשאל אם הוא חושד בגורמים שונים העומדים מאחורי האירועים דן נקב בשמותיהם של מספר חשודים שאינם העוררים בתיק דן, ואף לא שאר שלושת הנאשמים בכתב האישום.

בנוסף, בשתיים מהתלונות הנ"ל ציין המתלון כי הוא "מסוכסך עם כל הכפר". לטענת העוררים יש בכך כדי להעיד כי למתלון לא היה, בזמן אמת, כל סכסוך עם העוררים, והפוגעים בו יכול שהם אותם גורמים שבהם ראה המתלון בהודעותיו משום "חשודים".

לטענת המשיבה, העובדה שהמתלון אינו נוקב בשם של העוררים בתלונות אלה, יש בה כדי להעיד שהוא אינו מבקש להאשים את העוררים בפגיעה בו, שעה שאין הם נושאים באחריות לכך, ולכן יש להתייחס להטחת האשמה בעוררים במקרה דן בכובד ראש.

בהודעת הערר נטען כי שגה בית המשפט המחוזי עת קבע כי התגבשה תשתית ראייתית לכאורית נגד העוררים. העוררים עומדים על הסתירות הפנימיות והחיצוניות בהודעות המתלון בהשוואתן לדברים שמסרו עדים אחרים בפרשה. כן נטען כי לא נבדקו כדבעי טענות האליבי שלהם.

לטענת המשיבה די בתשתית הראייתית הלכאורית הקיימת כדי להצדיק הותרת העוררים במעצר מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים נגדם, כפי שקבע בית המשפט המחוזי.

על אף טענות העוררים, לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה דן קיימת תשתית ראייתית בלתי מבוטלת נגד העוררים שיש בה כדי לקשור אותם למיוחס להם בכתב האישום. אף אם יש בה אי דיוקים, חוסר התאמות ואף סתירות, כל אלה יתבררו ויבדקו בבוא היום בכור ההיתוך של ההליך בתיק העיקרי.

בנוסף, לא ניתן להתעלם מכך ששירות המבחן המליץ שלא לשחרר את העוררים לחלופות המעצר שהוצעו על ידם בבתייהם שבאבו-גוש, בין היתר נוכח מעורבותם בעבירות אלימות בעבר ונוכח הערכת השירות כי קיים סיכוי גבוה להישנות התנהלות אלימה מצידו של העורר 1, וקיימת רמת סיכון בינונית להישנות התנהגות אלימה מצדו של העורר 2.

יחד עם זאת – בהתחשב, בין היתר, בדברים המתוארים בפתח החלטתי – היה והעוררים יציגו חלופות מעצר שאינן באבו-גוש, ומפקחים ראויים שיוכלו ליטול על עצמם את האחריות בפיקוח רציף וקפדני על העוררים, נראה לי שמן הראוי שאלה תיבדקנה על ידי שירות המבחן ותוצגנה לפני בית המשפט המחוזי הנכבד כדי שזה יכריע אם יש בהן כדי לאיין את המסוכנות הלכאורית הנשקפת מהעוררים, על פי מיטב שיקול דעתו.

בכפוף לסיפא להחלטתי זו, הערר נדחה.

עד להחלטה אחרת של בית המשפט המחוזי יותירו העוררים במעצר מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, ז' באדר ב' התשע"ו (17.3.2016).

ש ו פ ט